ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΡΙΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗ

Α'.

8 Ἰουλίου

ΠΙ τέλους ἔκλεψα!

Τὸ ἔχω ἐδῶ ἐμπρός μου τὸ ξένο πορτοφόλι!

Πρὸ ὀλίγου μέτρησα τὸ περιεχόμενό του. Ἑκατὸν δέκα ἑφτὰ χιλιάδες σὲ κολλαρισμένα τραπεζογραμμάτια τῶν 5.000 φράγκων καὶ ἀρκετὰ ἄλλα χαρτονομίσματα.

Εἶμαι πλούσιος!

Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πειὰ στὶς συγκινήσεις. Τί ἀγωνία ψὲς τὸ βράδυ καθὼς τὰ μετροῦσα! Μιὰ στιγμὴ καθὼς τὰ εἶχα δ-λα ἀραδιασμένα ἀπάνω στὸ μικρὸ τραπέζι τοῦ ἀθλίου δωματίου μου, ἄκουσα ἄξαφνα νὰ μοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Καὶ τὰ τρία ἐκεῖνα ἐλαφρὰ χτυπήματα μοῦ φανήκανε σὰν τρεῖς φοβερὲς γροθιὲς ἀπάνω στὸ κεφάλι μου. Ἀμέσως ἔσβυσα τὸ κερί μου βιαστικὰ καὶ ἔμεινα ἀκίνητος στὸ κάθισμά μου, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου καὶ πνιγόμενος, ἐνῶ τὸ αἷμα μου χτυποῦσε στὰ μελίγκια μου ὅλες αὐτὲς τὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας.

Αἰσθανόμοινα κοντά μου τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν-πολλὴν ὥρα ἐσηκώθηκα, μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, χωρὶς νὰ κάνω θόρυβο, οὔτε νὰ μετακινήσω κἂν τὸ κάθισμά μου!

Μολαταῦτα τὸ μολυβδοκόνδυλό μου μοῦπεσε κατὰ γῆς! Ὁ κρότος αὐτὸς μ' ἐμαρμάρωσε.

Στάθηκα πάλι ἀκίνητος, σκυμμένος ὅπως ἤμουν καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ σηκωθῶ ὅλως διόλου. Ἐπὶ τέλους ἔκαμα ὀλίγα βήματα καὶ κόλλησα τ' αὐτί μου στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας.

Ἄκουσα τότε τὶς ἥσυχες ὁμιλίες τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ κάτω πατώματος ποὺ γυρίζανε στὰ σπίτια τους ἐκείνη τὴ στιγμή. Τότε ἐπῆρα θάρρος. Ἐξεκλείδωσα σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα μου καὶ μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις τὴν μισάνοιξα. Κανεὶς δὲν ἦταν ἀπ' ἔξω.

Ἄναψα καὶ πάλι τὸ κερί μου καὶ ἄρχισα καὶ πάλι νὰ ξαναμετράω τὰ χρήματα, ἔχοντας πάντα τοὺς ἰδιους, τοὺς φανταστικούς μου τρόμους.

Ὡστόσο ἔλαβα καλὰ τὰ μέτρα μου καὶ δὲν ἔχω τίποτα πειὰ νὰ φοβηθῶ.

. . . . . .

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἤμουν στὸ σπίτι τοῦ θείου μου, στὴν ἐξοχή. Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ζῶ χωρὶς καμμιὰ ἐργασία καὶ ζῶ ἀπὸ ἀντιγραφὲς θεατρικῶν ἔργων, ὅταν ἔστειλαν νὰ μὲ ζητήσουν. Στὴν κάμαρη ποὺ μὲ ἔβαλαν νὰ κοιμηθῶ, τὴν ὥρα ποὺ ἐπλησίαζε νὰ μὲ πάρη ὁ ὕπνος, βλέπω ἄξαφνα, στὸ γειτονικό μας σπίτι ἕνα παράθυρο κατάφωτο. Τότε διέκρινα καλὰ ἕνα γέροντα σκυμμένον ἀπάνω στὸ τραπέζι νὰ μετράη χαρτονομίσματα καὶ ἄλλες διάφορες μετοχές, ὅλα δηλαδὴ αὐτά, ποὺ ἔχω τώρα ἐγώ. Ἀφοῦ τὰ μέτρησε, τὰ ἔχωσε ὅλα μέσα στὸ χαρτοφυλάκιό του καὶ χάθηκε μαζὶ μὲ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, εἶδα ἄξαφνα νὰ φωτίζεται τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου. Σὲ πέντε λεπτὰ ἦσαν βυθισμένα στὸ σκοτάδι.

Χωρὶς νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ γιατί, ἀποφάσισα νὰ μείνω στοῦ θείου μου καὶ τὴν ἑπομένη ἡμέρα καὶ τὴν ἄλλη νύχτα. Ἅμα νύχτωσε, πήδησα τὸν τοῖχο ποὺ ἐχώριζε τὸν κῆπο τοῦ θείου μου ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ γείτονά μας καὶ κρύφτηκα καλά, κοντὰ στὸ χαμηλὸ παράθυρο τοῦ ὑπογείου ποὺ ἦταν κλεισμένο μὲ σίδερο κοντρό.

Ἐπερίμενα δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μὲ τὰ μάτια κολλημένα στὸ παράθυρο. Ἄξαφνα βλέπω τὸν γείτονά μας νὰ μπαίνη, κρατῶντας στὸ ἕνα χερι τὸ πορτοφόλι καὶ στὸ ἄλλο τὴν λάμπα ἀναμμένη. Ἡ σκηνὴ τῆς περασμένης νύχτας ἐπαναλαμβάνεται. Ἤρθε νὰ κρύψη τὰ λεπτά του, τὸν θησαυρό του, ἀφοῦ τὸν ξαναμέτρησε. Τὸν εἶδα νὰ σκύβη καὶ μὲ μεγάλο κόπο νὰ σηκώνη μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ βαρειά, ποὺ ἦταν ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ κρύβη ἀπὸ κάτω, βαθειὰ μέσα στὴ γῆ, τὸ πορτοφόλι. Ἔβαλε ἔπειτα τὴν βαρειὰ πέτρα στὴ θέσι της κ' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ φῶς. Ἐγὼ ἀνέβηκα στὴν κάμαρή μου, ἀλλὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἐξήτασα καὶ εἶδα ὅτι τὰ σίδερα τοῦ μικροῦ ἐκείνου παραθυριοῦ τοῦ ὑπογείου μποροῦσαν νὰ ξερριζωθοῦν ἀπὸ τὸ χῶμα μὲ λίγη δύναμι καὶ ἐπιμονή.

Ἔμαθα ἀκόμα ὅτι ὁ γείτονας τοῦ θείου μου ἦταν ἕνας γέροντας φιλάργυρος, ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ μέσα μόνος, ὁλομόναχος.

Εἶχα ἀχεδὸν λησμονήσει τὴν ἀνακάλυψή μου, ὅταν χτές... ναί... χτές, βρέθηκα σὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ οἰκονομικὴ στενοχώρια. Δὲν μοῦ ἔμεινε πειὰ τίποτε νὰ πάω στὸ ἐνεχειροδανειστήριο. Μὲ κατέτρεχε σκληρὰ ἡ δυστυχία ἀπὸ παντοῦ.

Τὴν νύχτα λοιπὸν ἔφυγα πεζὸς καὶ ἔφτασα στὴν ἐξοχὴ τοῦ θείου μου, μεσάνυχτα περασμένα. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα, ἤμουν σὰν ὑπνοβάτης. Πήδησα τὸν τοῖχο τοῦ κήπου καὶ μὲ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ δύναμι κατώρθωσα ν' ἀνοίξω ἐκεῖνο τὸ παράθυρο. Ἐπήδησα μέσα στὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο καὶ ψάχνοντας βρῆκα τὴν πέτρα. Τὴν σήκωσα καὶ βρῆκα τὸ πορτοφόλι. Τὸ ἄρπαξα ἀμέσως καὶ ἔφυγα μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας σὰν τρελλός.

Κανένας δὲν μὲ εἶδε. Ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα δὲν τόλμησα ν' ἀνοίξω τὸ πορτοφόλι. Ἄπαρτε τὸ βράδυ δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τὼς πῆρα θάρρος... Ἔχω ἑκατὸν εἰκοσιέξη χιλιάδες φράγκα ἰδικά μου!

* * *

9 Ἰουλίου

Κοιμήθηκα πολὺ καλά. Τί παράξενο... Κανένα ὄνειρο δὲν τάραξε τὸν ὕπνο μου. Σήμερα τὸ πρωὶ ὅταν ξύπνησα, πέρασε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ ἀντιληφθῶ τὴν νέα μου θέσι.

Τώρα ὅλη ἡ τέχνη εἶνε νὰ μὴ ἀφήσω νὰ μὲ πιάσουν.

Εἶμαι ἔξυπνος, εἶμαι φρόνιμος, δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ τύψι συνειδήσεως, θὰ κατορθώσω νὰ τὰ καταφέρω.

Πεινοῦσα πολύ, παρατολύ. Εἶχα τρεῖς μέρες νὰ φάω. Πῆρα ἕνα ἑκατοστάρικο κι' ἀφοῦ ἔκρυψα καλὰ τὸ πορτοφόλι στὸ βάθος τοῦ μπαούλου μου, κλείδωσα καλὰ τὴν πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω.

Καθὼς κατέβαινα τὴ σκάλα σκεπτόμοινα:

«— Θὰ βάλω στὴ κάμαρά μου μιὰ κλειδαριὰ γερή».

Ἐπερίμενα δυὸ ὁλόκληρες ὧρες...

Ἔπειτα ἄρχισα νὰ γελάω μὲ τὴν ἀνοησία μου:

«— Εἶνε ποτὲ δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος σὰν κ' ἐμένα νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ καὶ τρισάθλιο δωμάτιο!»

Περπατῶντας ὅς ποὺ νὰ φτάσω σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο, ὅλο καὶ συζητοῦσα μὲ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ καταλύσω καὶ ἀκόμα δὲν εἶχα ἀποφασίσει.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασα μπρὸς στὸ γαλακτοπωλεῖο. Καθὼς ἔπιανα ὅμως τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ξαφνικὰ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἔκανα μιὰ μεγάλη ἀνοησία ἐὰν ἔμπαινα. Χρωστοῦσα ἕνα μῆνα διατροφῆς σ' αὐτὸ τὸ γαλατάδικο. Ἐὰν ἔβγαζα νὰ πληρώσω -γιατὶ θὰ μοῦ ζητοῦσανε τὴν πληρωμή- καὶ μὲ βλέπαν νὰ ἔχω ἑκατοστάρικο, θὰ ὑποψιάζονταν. Αὐτὴ ἡ σκέψις με ἔκαμε νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ πάω μέσα.

Μοῦ ἦρθε τότε ἡ ὄρεξι νὰ πάω σὲ κανένα μεγάλο ἐστιατόριο. Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς, σκέφθηκα, ποὺ δὲν καλοτρώω. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καλοφάω. Συγχρόνως ὅμως σκέφθηκα ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι οἰκονόμος, δηλαδὴ νὰ μὴν ἀλλάξω τὸ δρομολόγιον τῆς ζωῆς μου, παρὰ σιγὰ-σιγά. Ἔφαγα λοιπὸν μόνον μὲ 15 δραχμές. Ἐνῶ ἔτρωγα, κύτταζα τοὺς φτωχοὺς ἐργατικοὺς ποὺ ἦσαν μέσα στὴν αἴθουσα καὶ αἰσθανόμοιν μιὰ ὑπερηφανεία ἀπέναντί τους, γιὰ τὶς 126.999 φράγκα μου.

Ἅμα τελείωσα τὸ γεῦμα μου, αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου γεμᾶτον ἀπὸ ἀγαθότητα. Θέλησα νὰ βρῶ φτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουρίσω. Ἤθελα νὰ τρωσκαλέσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς δώσω κάτι τι καὶ λυπόμοινα εἰλικρινῶς γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάμω.

Ἐπλήρωσα μὲ τὸ ἑκατοστάρικο. Ἄρχησαν νὰ μοῦ γυρίσουνε τὰ ρέστα καὶ μὲ ἔπιασε μιὰ ταραχὴ μέχρι τέτοιου βαθμοῦ, ποὺ φοβήθηκα μήπως ἀνακαλυφθοῦν ὅλα καὶ φανερωθῆ κανένας ἀστυνόμος.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὁ φόβος μου ἔφτασε σὲ σημεῖο παραφροσύνης.

Ἐπῆρα τότε εὐθὺς τὸ καπέλλο μου καὶ ἔφυγα, προτιμώντας νὰ χάσω τὰ χρήματά μου, παρὰ νὰ μὲ συλλάβουν σὰν βλάκα. Ἔξαφνα ἀκούω πίσω μου:

— Κύριε! Κύριε!

Εἶχα ἀνοίξει πειὰ τὴν πόρτα. Ἔπρεπε νὰ φύγω ἢ νὰ σταθῶ; Καὶ ἂν ἔβλεπα κανένα χωροφύλακα; Ἐδίσταζα... Κατόπιν πῆρα θάρρος καὶ ἔκαμα μισὴ στροφή.

— Τὰ ρέστα σας! μοῦπε τὸ γκαρσόνι. Τότε ἔγινα ἔξαφνα θρασύτατος. Ἐμάλωσα τὸ γκαρσόνι αὐστηρά, γιατὶ μὲ ἔκαμε τόσο πολὺ νὰ περιμένω κ' ἔφυγα.

25 Ἰουλίου

Εἶνε δεκαπέντε τώρα ἡμέρες ποὺ δὲν ἔκανα κανένα σφάλμα.

Χτὲς μόνον γύρισα μεθυσμένος, πολὺ μεθυσμένος μάλιστα. Δὲν ἤμοινα καλὰ καὶ λέκιασα τὸ φόρεμά μου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).